

Donau, Ardèche, Gardon, Hérault a Drau 20. - 30. srpna 1998

Účast: Pavel a Helča s Kájou, Šárka Richterová (vedoucí zájezdu), Honza Lukáč (Honzánek - zástupce CK), Jirka Seckendorf, Ellen Bartková, Jiřík a Dáša Fialová, Pepíno Hora, Pavel Šlégr, Vašek Barták a Růžena Kalíková, Magda a Petr (Hons) Novákovi s Pětou a Hankou Novákovou, Aleš (Paparazzi), Václav, Velebnost a Soňa Blažková (Kelišová), řidič 1, Vašík (řidič 2), Barman (vnuk řidiče)

Říká se, že Francie je sladká. Ta sladká chuť vyvěrá z jejího veselí, klidu, ticha i smíchu, její čisté nádherné přírody, krásy a jejího flirtování s nejskrytějšími pocity a náladami. Také se říká, že právě my Češi máme pro tuhle krásku zvláštní slabost, protože je nám hodně blízká a dokáže naplnit naše touhy a přání... Francie nám moc chutnala...

Čtvrtek 20. srpna 1998 (odjezd z Prahy): Letos vůbec poprvé jsme se společně vydali na vodáckou akci za hranice Česka (nepočítaje Pavlovu výpravu na rafty do Slovinska před čtyřmi roky, kterou ale absolvoval bez Helči). Realizovali jsme ji v rámci zájezdu „Kaňony a řeky jižní Francie s kaňonem Verdon“ od Vodáckého a turistického centra Honza, který jsme si nadělili jako dodatečnou svatební cestu.

Sraz účastníků vodácké dovolené byl u stanice metra Radlická, odkud jsme po naložení bagáže večer vyrazili Karosou s přívěsem pro plastové kánoe směrem na Plzeň a Rozvadov. Bylo jasno a teplo, což v nás vzbuzovalo naději na pěkné počasí během celé dovolené. Cesta autobusem byla náročná, ale vzhledem k nízkému počtu účastníků zájezdu jsme každý měl pro sebe dvojsedačku a tím pádem alespoň nějaký prostor pro relativně pohodlný spánek. Nejlépe na tom byl samozřejmě Kájík, který si na sedačce ležel jako v posteli. Naopak dlouhání jako Pavel tiše trpěli.

Noc jsme strávili průjezdem skrz Německo.

Pátek 21. srpna 1998 (Donau; Beuron – neznámé místo; cca 15 km /velmi hrubý odhad/): Ráno jsme přijeli do Beuronu v Německu a zastavili u horního toku řeky Donau (Dunaj). Větší část výpravy se vydala na prohlídku místního kláštera, ale my jsme si raději po namáhavé noci odpočinuli u lodí složených na břehu řeky.

Zatímco řidiči si dali pauzu na vyspání se, vyrazili jsme na plavbu. No plavba to moc nebyla, protože vody v řece bylo hanebně málo. Alespoň že byla poměrně čistá. A tak jsme museli často vystupovat na mělčinách a vést odlehčené kánoe vedle sebe. Navíc počasí nebylo nijak valné. Bylo zataženo, nepříliš teplo a později dokonce začalo pršet. Takto jsme si tedy vysněnou dovolenou nepředstavovali. Utěšovali jsme se tím, že na jihu Francie bude určitě mnohem lépe (a také bylo). Na druhou stranu pohled z hlubokého údolí, v němž se řeka vinula, na okolo se nás vzpínající skalní masívy se středověkými hrady byl docela hezký.

Trasa byla únavná a po čase se naše flotila roztrhala. Pavel s Helčou a Kájou zůstali vzadu, ale jedinou velkou překážku, jímž bylo přenesení snad tři metry vysokého jezu se zbytky dřevěné konstrukce, zvládli sami a v pohodě, byť po zralé úvaze využili levého břehu, kde nápis ve smyslu: „Vypadněte, toto je soukromý pozemek!“ odkazoval nahodilé vodáky k užití pravého břehu. Tam však stáhnutí lodí byl počín hodný party pro stěhování nadměrných břemen.

Když dopluli v dešti do místa, kde již na silnici čekal autobus, docela si oddechli. Poté jsme vyrazili na další cestu Karosou. V hustém dešti jsme přejeli do Francie a pokračovali na jih...

Sobota 22. srpna 1998 (Ardèche; Vallon-Pont-d'Arc – Bivouac de Gournier; cca 16 km):

Do jižní Francie jsme dorazili velmi brzy, a tak jsme ještě stihli dospat noc mimo autobus. Ve tmě nebylo co řešit, takže jsme si jen roztáhli karimatky a spacáky na zemi a s úlevou vyvolanou natažením svých ztuhlých těl rychle usnuli „pod širákem“. Třeba dodat, že zde již nebylo po dešti ani stopy, naopak bylo krásné suché a teplé jižní počasí.

Ráno jsme posnídali a poté vyrazili na asi hodinovou prohlídku městečka Vallon-Pont-d'Arc. V místním informačním středisku, kde Šárka zaplatila poplatky za průjezd kaňonem, jsme přitom nabrali značné množství propagačních materiálů.

Bohužel jsme zjistili, že asi 3/4 peněz, které jsme měli s sebou, jsou staré bankovky, které již neplatí, a vyměnit je za nové je možné pouze v pobočkách národní banky, které ke všemu jsou pouze ve větších městech. Museli jsme tedy od samého počátku značně zredukovat své výdaje, protože to vypadalo, že v otevírací době se během celého zájezdu do žádné takové banky nedostaneme.

Později jsme konečně vypluli. Zde jsme konečně měli možnost začít vnímat, o co tu jde. Kouzlo francouzských řek není v rychlosti a dravosti, ale především v členité krajině se zvrásněnými horskými hřbety, s úchvatnými hlubokými kaňony a divokými skalními soutěskami, kterými protékají. Toky jsou čisté, průzračné a teplé, pod lodí se prohánějí hejna ryb - to vše vytváří novou, českému vodákovi neznámou atmosféru.

Proplovali jsme tak nádherným kaňonem lemovaným spoustou jeskyň a tyčících se skalních útvarů nejroztodivnějších tvarů. Úplně nám přecházely zraky nad tou krásou. Řeka ale byla plná francouzských vodáků, pokud se toto označení dá vůbec použít. Naprostá většina z nich totiž neměla ani tušení o tom, jak ovládat kánoe, a tak byl jejich pohyb zcela chaotický, navzájem v plné rychlosti nabourávali do sebe i do břehu, často se cvakali, ale přesto byli zcela v pohodě, protože voda byla krásně teplá a čistá, počasí výtečné a oni si to prostě přijeli užít. Ani jsme se nedivili tomu, že půjčovny je vesměs vybavovaly plastovými kánoemi s kajakářskými pádly, což na našince působilo dost komicky. S laminátkami bychom se zde ale možná báli jet, protože by nás někdo tutově zbořil. Pluli jsme tak také v těžkopádných plastácích Rotomod a Oxygena.

Vyzkoušeli jsme si zde také nám dosud neznámou atrakci, jíž je sjíždění hezky proudícího úseku na plovacích vestách. Nechat se unášet několik desítek metrů proudem nás docela nadchnulo.

Někdy před či kolem poledne jsme dospěli k největší atrakci na Ardèchi, jímž je monumentální skalní oblouk. Jelikož jsme pluli na chvostu skupiny, ostatní zde na nás počkali včetně kolařů, jejichž autobus jel paralelně s námi, a kteří se zde osvěžovali koupelí. Docela jsme jich zalitovali, protože trmácet se v tom vedru na rozpálených silničkách muselo být značně vyčerpávající.

Pokračovali jsme dál plavbou tím vodním rájem a při spojení lodí se po námořnicku - při degustaci rumičku - seznámili i s ostatními vodáky, z nichž nás krom průvodkyně Šárky nejvíce zaujali svou přátelskou povahou Honzáněk, Pepíno a Jiřík s Dášou.

Řeka však až na několik přejezdných míst, jež jsme obvykle využili ke koupání a sjezdu na vestách, příliš neproudila, takže k cíli naší dnešní trasy, jímž byl přírodní kemp Bivouac de Gournier, jsme připlouvali až v podvečer. Zastavili jsme na písčité pláži a šli hledat ostatní. Záhy jsme narazili na Šárku, která nám řekla, ať ještě kousek popojedeme, abychom se dostali blíže k méně obsazenému místu, kde si již zbytek výpravy budoval ležení. Již odvázanou bagáž jsme tedy jen ledabyly přivázali do lodí a stejně lehkovážně vypluli do peřejky mezi dvěma vysokými skalisky. Naše neobezřetnost byla záhy potrestána. Peřejku

jsme sice sjeli v pohodě, ale pod ní, kde proud táhl na skálu jsme se při snaze dostat se z proudnice cvakli. Překotili jsme se, jak už to tak bývá, nečekaně a rychle. Naštěstí jsme neztratili duchapřítomnost. Helča se vyprostila z koňadry, která se kolem ní omotala a bleskově vytáhla i Kájíka. Pavel zase zachraňoval věci. Naštěstí zde byla tišina, takže jsme mohli v klidu vysadit Káju na skálu a poté tam vytahat i bagáž. Pomohla nám i Šárka, která jela za námi na kajaku a na níž Kája plačtivě volal: „Šárko, my jsme se cvakli!“.

Pak jsme se již v klidu dopravili na místo, z něhož jsme po strmém písčitém svahu vytahali svou bagáž na náhorní plošinu, kde bylo naše tábořiště. To, že nám při cvaknutí natekla voda do nádoby s jídlem, nám ani tak nevadilo. Horší bylo to, že se dostala i do barelu, v němž jsme měli napěchovány naše tři spacáky, doklady, peníze, oblečení na převlečení a foťák. Malý stan, který jsme si pak postavili, rychle proschl, s věcmi to ovšem bylo horší. Sušili jsme tedy doklady, peníze a i foťák, do nějž také vnikla voda, což vedlo k jeho poruše. Několik včera a dnes nafocených fotek se naštěstí později podařilo zachránit, protože Helča si zalezla do tmy spacáku a po otevření foťáku namotala film do kazetky ručně.

Pouze spacák, který byl na dně barelu, byl suchý, prostřední byl vlhký a horní promočený. Kájovi půjčili oblečení Novákovi, nám i v přicházejícím soumraku stačily plavky, protože bylo naštěstí velmi teplo. Najedli jsme se z konzervy, jíž voda neublížila. Poté, co jsme Káju uložili ke spánku do jediného suchého spacáku, jsme ještě s ostatními popili víno a zaposlouchali se do jímavých melodií hraných Hankou na flétnu. Pak již přišla hvězdnatá romantická jižní noc plná zpěvu cikád, kdy jsme nepotřebovali oblečení a vystačil nám i ten jeden jen polosuchý spacák.

Neděle 23. srpna 1998 (Ardèche; Bivouac de Gournier - St-Martin; cca 14 km): Dnešní pokračování plavby po řece Ardèche bylo velmi podobné včerejšímu. Opět jsme měli možnost výhledu na nádherný kaňon, i dnes jsme se často koupali, jen ke konci již byla cesta dost únavná. Při zastávkách jsme se snažili vysušit ze včerejška stále mokré nebo alespoň zavlhle věci. Při jedné pauze na prosluněné písčité pláži jsme se občerstvili a pak pokračovali dál. Oživením byl průjezd jedním z mála náročnějších úseků v místě, kde silný proud žene kánoe přímo proti velkému balvanu uprostřed toku. Na upozornění Šárky jsme to zde raději sešolichali u levého břehu a pak se jen bavili pohledem na četné kánoe, které až na výjimky končily stejně. Čelní srážkou s kamenem v plné rychlosti a cvaknutím, jež jejich vpřed katapultované posádky většinou přijímaly se smíchem. To však nebylo vše! Oblázková prosluněná plážička nedaleko tohoto místa je totiž zároveň místem opalování a dovádění místních nudistů - bukvic. Takže posádky cvaknuvších se kánoí prvním, co po vynoření se z vody spatří, je množství bambánů patřících ochotným záchranářům, kteří jim spěchají pomoci (zejména pak chlapcům).

V St-Martin nás čekalo opět namáhavé nakládání kánoí na přívěs, avšak díky vychlazenému pivíčku z řidičových zásob jsme ho zvládli v pohodě. Pak jsme již pokračovali autobusem dále. Zastavili jsme u jedné z četných místních vinic a u majitele skoro každý zakoupil kanystřík dobrého lehkého vína při jehož degustaci jsme z něj přímo cítili hřejivé jižní slunce. Později jsme dorazili do kempu La Sousta v Pont du Gard u řeky Gardon. Byl teprve podvečer, a tak po večeri jsme vyrazili na procházku k nedaleké starověké památce, jíž je slavný akvadukt, postavený Římany před 2000 lety, s přilehlým mostem z napoleonských dob. Ticho s šuměním řeky a lehkými tóny kytary, na níž preludoval jeden z místních bardů sedící v okně akvaduktu, a k tomu sklánějící se slunko v tom teplém podvečeru působily velmi uklidňujícím účinkem.

Po návratu do kempu jsme zde ještě poseděli či spíše poleželi, neboť se spalo pod širákem, a v družném hovoru popili odpoledne zakoupené víno. Všichni nabízeli ostatním ze svých

třilitrových kanystříků, protože nám bylo jasné, že to nemůžeme vypít, ale měli jsme takové zásoby, že i když jsme se snažili, mnoho vína zbylo na druhý den.

Pondělí 24. 8. 1998 (Gardon; Collias – Pont du Gard; cca 6 km): Po naložení věcí do autobusu jsme jím přešli do Colliasu u řeky Gardon, kde jsme složili a zanechali lodě. Pak jsme pokračovali autobusem do Sanilhacu. Odtud jsme se vydali na pěší výlet zpět do Colliasu. Trasa dlouhá devět kilometrů vedla nejprve krátce podél vinice. Pak jsme sestoupili k řece Gardon kamenitou cestou mezi jižní vegetací, v níž nechyběl tymián a jiné provensálské byliny, jejichž vůně byla doslova všudypřítomná. Záhy jsme také dospěli k jeskyni la Baume, ve které však nebylo co ke shlédnutí. Jedinou atrakcí tak byl Kájův bázlivý ryk poté, co jsme zhasli baterky a jeskyně se zahálila tmou. Pod la Baume a nedalekým jezem jsme zastavili na polední pauzu na oběd a vykoupání se. Řeka byla díky četným podzemním pramenům v těchto místech velmi studená, navíc přístup do ní byl po kluzké skále, která rozhodně neumožňovala nějaké osmělování. Takže nejlepší bylo do ní skočit pěkně zoztra.

Vápencovým kaňonem po břehu Gardonu cestičkou skrz odolnou a trnitou jižní flóru, ale i pod obřimi borovicemi s obřimi šiškami, jsme poté pokračovali ke Colliasu. Kaňon byl rozžhavený, takže jsme byli záhy vyprahlí vedrem. Zásobu tekutin jsme totiž trochu podcenili a měli jich málo. Alespoň jsme si tedy máčeli v řece čepice či trička. Voda byla průzračná, ale místy v ní rostly řasy. S úžasem jsme sledovali početná hejna vzrostlých ryb, která se v ní proháněla.

Po dosažení Colliasu jsme se jako první vrhli k místnímu venkovnímu vodovodu, kde jsme do sebe nalili snad několik litrů vody. Pak jsme se nalodili a pokračovali v kánoích po Gardonu, který poměrně hezky tekl a dokonce jsme museli zdolat i několik menších přejezek. Brzy jsme dopluli k cíli naší cesty v Pont du Gard, kde byla řeka přemostěna 49 metrů vysokým tříposchodovým akvaduktem.

Po naložení kánoí jsme se autobusem vydali na další cestu. Zastavili jsme také na nákup (především pro dokoupení pečiva) v jednom ze supermarketů, což nečekaně přineslo humornou situaci. Chvilí poté, co jsme od supermarketu odjeli, totiž líčil Pepíno nějakou veselou příhodu z řeky a pro potvrzení svých slov se obrátil na jednoho z nenápadných vodáků z naší skupiny: „... že jo Václave? Václave?... Kde je Václav?“ Ale Václav v autobuse nebyl! Na nejbližším kruhovém objezdu jsme se tedy obtočili a zamířili zpět. A po chvíli jsme spatřili Václava, jak rázně pochoduje po cestě, těžko říci, zda si myslel že nás dožene.

Poté jsme přešli do bývalého papežského města Avignon s úžasnými památkami, mezi nimiž dominuje papežský palác či slavný avignonský most končící uprostřed řeky. Postavili jsme si stany v kempu s terasami obehnanými živým plotem a po večeri si zašli na prohlídku tajemného historického města s jeho úzkými uličkami plnými restaurací a butiků. Na jednom z náměstí jsme potkali několik dalších členů naší výpravy, mezi nimiž byli i Novákoví. Hanka hrála Vangelisovu melodii z filmu Dobytí ráje a nutno říci, že to do kulis této středověké perly mimořádně sedlo.

Úterý 25. srpna 1998 (Hérault; la Conque – asi 3 km před St-Guilhem-le-Désert; cca 16 km): Hned ráno jsme se zaradovali, protože Šárka nám ochotně zaběhla vyměnit naše staré peníze do banky ve městě (v krátké době mezi jejím otevřením a naším odjezdem), takže jsme se rázem cítili jako boháči. Po snídani a sbalení tábořiště jsme se vydali na další z krásných francouzských toků zařazených v našem nabitém programu, jímž byl Hérault. Jednalo se o rychlejší řeku, opět s nádherně průzračnou a velmi teplou vodou, v níž se proháněly hejna ryb. Skály po obou stranách nebyly v úseku naší jízdy tak vysoké jako u Ardèche či Gardonu a

navíc byly oba břehy poměrně hustě zarostlé vegetací, takže nám svým charakterem byla bližší. Rozdíl byl také v tom, že zde bylo mnohem méně jiných turistů. Vlastně jsme zde byli skoro sami.

V la Conque byl přístup k řece opravdu velmi krkolomný. Kánoe jsme totiž museli stáhnout z místa, kde řeku přetíná ve výšce několika desítek metrů most, k čemuž jsme využili jakéhosi betonového koryta, z jedné strany lemovaného schody. V dolní části jsme lodě již nechali jen sklouznout do hromady starých pneumatik pod jeho vyústěním, jež zbrzdily jejich sjezd.

Stále panovalo naprosto skvělé počasí. Bylo teplo, a tak jsme se několikrát osvěžili koupáním, zkrátka jsme si tento den stejně jako ostatní dokonale užili. Po doplutí do cíle naší dnešní trasy, kousek před slavnou a úchvatnou hlubokou Dáblovou roklí, jsme naložili lodě a zase pokračovali dále.

Zastávku jsme učinili u nedaleké nádherné krasové jeskyně Clamouse. Vstupenky sice nebyly nejlevnější, ale její prohlídka opravdu stála za to. Byli jsme doslova očarováni fantastickými krápníky nepředstavitelných barev, délek a tvarů, „medúzou“, „brčkami“, úchvatnými podzemní dómy a chrámy. Vše bylo dokonale barevně osvětleno a zážitek byl umocněn podmanivou hudební kulisou.

K večeru jsme přešli do terasovitého kempu na francouzském venkově. Zabrali jsme si útulný koutek jedné z teras, kde Helča na plynovém vařiči dokázala, že se na něm dají udělat i hranolky (s opečeným lančmítem). Noc jsme pak strávili „pod širákem“.

Středa 26. srpna 1998 (Středozevní moře; Aigues Mortes, Stes-Maries-de-la-Mer):

Program tohoto zájezdu na dnešek oznamoval prohlídku města Aigues Mortes s jeho tržišti, pak průjezd v kánoích deltou Rhôny a na závěr ještě krátký pobyt v idylickém městečku a zároveň známém poutním místě Stes-Maries-de-la-Mer s možností vykoupaní ve Středozevním moři.

Jako první jsme tedy zamířili do Aigues Mortes. Bylo to opravdu velmi hezké městečko, jehož centrum jsme si prohlédli během asi hodinové procházky. Koupili jsme si nějaké ovoce a také baterii do foťáku, protože jsme si mysleli, že se ta stará při cvaknutí na Ardèchi třeba jen zkratem vybila. Bohužel se jednalo o závadu, díky které byl foťák nadále nefunkční. Naštěstí jsme pak na podzim získali od ostatních celou řadu fotek, jež pořídili oni, takže jsme cvaknutí nakonec nemuseli tolik litovat. Foťák nám dokonce později i zadarmo opravili v záruční lhůtě, když v prodejně uvěřili Pavlově báchorce, že z ničeho nic přestal fungovat.

Průjezd deltou Rhôny v národním parku Camargue s vyhlídkou na zdejší proslavené divoké koně a býky a též tisíce a tisíce růžových plameňáků zlákal jen několik málo vodáků, zatímco ostatní se přesunuli buď do Stes-Maries-de-la-Mer nebo přímo na nedalekou pláž u moře.

Také my jsme dali přednost odpočinku a koupání v moři, které však bylo po jakési daleké bouřce chladné, zkalené a jen s malými vlnkami. Kája se do něj bál a jen si sbíral mušličky na břehu. Báječně jsme si ale po přeci jen poměrně náročném programu s častým brzkým vstáváním odpočinuli.

Bylo stále krásně, a tak nás slunko i nadále připalovalo. Kolaři zde postavili z písku nádhernou kopii Karlštejnu, která zaslouženě budila obdiv všech přihlížejících. Jinému umění se hodlal věnovat paparazzi Alešek, který se k nám potichu přiblížil a chtěl si vyfotit Helču opalující se nahoře bez. Když zjistil, že jsme ho zaregistrovali, začal mlžít a jukat na Káju: „Kájíku, já si tě vyfotím,“ což pak musel učinit a asi si kousal jazyk, že plýtvá film.

Na pláži nebyly žádné sprchy, a tak jsme využili možnosti osprchovat se v zahradní restauraci u pláže. Francouzsky jsme neuměli ani žblebhnout, takže jídelníček byl pro nás velkou neznámou. Vsadili jsme tedy na jistotu a objednali si grilles sardines, pommes frites a limonades. Jídlo ale bylo velmi chutné, zkrátka francouzská kuchyně. Zaujaly nás také delikatesní grilovaná rajčata s provensálským kořením, jež byly přílohou.

Odpoledne jsme opět nasedli do autobusu a vyrazili na další trasu. Večer jsme zastavili v Arles, které jsme si již za tmy prohlédli i s jeho slavným dvoupatrovým amfiteátrems Les Arènes se 60-ti arkádami, který byl ale nyní již bohužel uzavřený. Přes noc jsme pak autobusem pokračovali k našemu dalšímu cíli - kaňonu Verdon.

Čtvrtek 27. srpna 1998 (jezero Lac de Ste-Croix, kaňon Verdon): Přijeli jsme k ránu, ale ještě jsme stihli dospát zbytek noci „pod širákem“ v tábořišti umístěném ve svahu u romantického Lac de Ste-Croix (Jezera svatého kříže), do nějž ústí řeka Verdon a stejnojmenný kaňon. Po probuzení se nám naskytl výhled na neskutečně krásné panoráma. Ani dnes nebyla na programu plavba v kánoích, ale pěší průchod po skaliskách prostupné části kaňonu Grand Canyon Du Verdon, který je nejhlubší v Evropě a druhý nejhlubší na světě. Jeho maximální hloubka činí neskutečných 1200 metrů.

Průchod měl být náročný, a tak Pavel zůstal s Kájou v tábořišti, kde se vykoupani, najedli a strávili den v pohodě, zatímco Helča šla s ostatními. Po návratu pak mohla potvrdit, že si skutečně sáhla na dno svých sil. Skály byly sluncem rozpálené, a tak namáhavý pochod po stezkách byl díky nedostatečné zásobě tekutin a z nich vyplývající dehydratace opravdu těžký. Neustálé stoupání a zase klesání po pěšinách, na nichž se často bylo nutné přidržovat lan či řetězů, jež je lemovaly, stálo mnoho sil. Na druhou stranu výhled na kaňon, na jehož dně se proplétá ledová divoká řeka, byl opravdu krásný.

Vašíkovo plechovkové pivíčko bylo na konci cesty učiněným orgasmem. Také vykoupaní v jezeře, byť nebylo nejteplejší, bylo neskutečně příjemné. Noc byla opět velmi teplá, takže jsme ji nemohli strávit jinak než opět „pod širákem“. Předtím jsme večer poseděli spolu s kolaři u malého ohýnku. Průvodce Slávek hrál výborně na kytaru, Hanka zahrála na flétnu, zazpívali jsme si a byl to takový velmi pohodový večer.

Pátek 28. srpna 1998 (kaňon Verdon): Jedna z vrcholných akcí tohoto zájezdu - dobrodružný „průchod“ neprostupné části kaňonu Verdon - byla naplánována na tento den a na základě doporučení Šárky a ostatních průvodců se ho nezúčastnili zdaleka všichni. V tábořišti samozřejmě zůstal Kája - a s ním dnes Helča - a také starší účastníci, děti a všichni, jimž to bylo doporučeno nebo se na to necítili. Průvodci také ještě večer předtím zjišťovali stav vody v kaňony, aby se ubezpečili, že nehrozí nebezpečí.

Brzy ráno tak vyrazila na trasu kombinovaná výprava vodáků a kolařů ve složení: Pavel, Šárka, Honzánek, Jirka, Ellen, Jiřík a Dáša, Pepíno a Václav, průvodci kolařů Slávek a Heda, Medvěd a osm dalších kolařů. Slunko bylo ještě nízko a skryté za skalními masívy, a když jsme sešli ze silnice stezkou dolů k řece schované mezi vysokými stěnami kaňonu, věděli jsme, že nás během dne asi nebude mít moc možností zahřát. No ale dali jsme se na boj, tak jsme do toho šli. Hned na úvod jsme museli přebrodit řeku a jakmile jsme vstoupili do ledové, jen asi 10 až 12 °C chladné vody, věděli jsme, že to bude stát za to! Jen někteří z nás byli vybaveni neoprény a ti na tom byli lépe než ostatní, které hřála jen trochu plovací vesta.

Zpočátku ještě byla možnost jít po břehu plném obrovských balvanů, ale záhy přišly úseky, kdy jediná cesta vedla vodou. Naše pouť trávající od rána do pozdního odpoledne byla vskutku jen pro otrlé. Terén byl velmi náročný. Střídaly se úseky, které jsme museli plavat či splouvat v méně či více proudící ledové vodě, slézat skalní překážky, skákat z velké výšky do vody či dokonce překonat jeskyni plnou naplaveného dříví. Zdolávali jsme peřejky, jeskyně, sifony, průplavy, hydrospeedy, vše v ponurém sevření monumentálních skalních masívů.

Pavel si ráno zakoupil od Vašíka láhev rumu a s nadsázkou lze říct, že ho udržela při životě. Také ostatní, s nimiž se podělil, dali zapravdu, že rum je pro takovouhle akci doslova Božím požehnáním.

Adrenalin v naší krvi se však dostal do takových výšin, že chlad a únava byly zcela překonány pocitem totálního štěstí. Zpívali jsme si hit této akce Pápadápapápa z filmu Slunce, seno, jahody a při jedné z mála zastávek, kdy se nám podařilo usadit se na velikém kameni, na nějž nějakým zázrakem svítilo hřejivé slunce, jsme si zapěli i Na tý louce zelený, kdy jsme postupně nahrazovali slova pantomimou. Asi desetičlenná skupinka Francouzských kanyoningistů, která zrovna v plné výbavě neoprénů, helem, lan a vest procházela kolem, jen nevěřicně zírala.

Tento extrémní průchod pro mnohé jistě znamenal překonání sebe sama a těžko se najde někdo, kdo by na něj kdy zapomněl. Úžasné bylo, že Jirka celou cestu absolvoval s videokamerou a pořídil mimořádně kvalitní záznam, kdy mnohdy byl objektiv jen pár centimetrů nad vodou.

Odpoledne pokročilo a kaňon se pomalu rozestoupil, takže už jsme v závěru jen šli po oblázkovém břehu. Velmi příjemné bylo to, že kamarádi, kteří zůstali v tábořišti, pro nás přes jezero přijeli kánoemi, takže nás ušetřili namáhavé plavby ve vestách přes jezero. Helča nechala Káju ohlídat v tábořišti a přijela pro Pavla, kterého s Honzánkem odvezli na porculánu - po vypitém rumu a únavě už byl docela malátný a jen opakoval: „Já jsem tak šťastný.“

Po najezení se a sbalení jsme pak vyrazili na cestu domů. Nočním přejezdem přes Riviéru a Itálii (Cannes, Nice, Monaco, Monte Carlo, San Remo) jsme se dostali do Rakouska.

Sobota 29. srpna 1998 (Drau /Dráva/; Lienz – Berg; cca 32 km): Jelikož řidiči museli absolvovat povinnou osmihodinovou odpočinkovou pauzu, čekala nás dnes poslední řeka, již byla rakouská Drau (Dráva) v 32 kilometrů dlouhém úseku z Lienzu do Bergu. Dráva tekla opravdu velmi rychle ledově modrým přímým tokem hlubokým horským alpským údolím. Jen jsme se báli, abychom se zde necvakli, protože tu nebylo zdaleka tak teplo jako ve Francii. Káju jsme tedy navlékli do několika vrstev a dvou vest, stejně pak celou cestu na porculánu prospal. Jinak jsme ale absolvovali toto loučení se s řekou v pohodě.

Noční přejezd zpět do České republiky i s nepohodlným spaním v autobuse jsme pak naplnění opravdu úžasnými zážitky zvládli bez problémů. Vodácká a cestovní kancelář Honza u nás opravdu zabodovala, a není divu, že jsme ji pak v budoucnu opakovaně dali důvěru při výběru dovolené.

Neděle 30. srpna 1998 (návrat do Prahy): Ještě v noci jsme překonali hranice v Dolním Dvořišti a přes České Budějovice dojeli ráno do Prahy, kde nás přivítalo chladné počasí. Rozloučení s ostatními bylo srdečné a s přáním setkání zase někdy někde.